

For det tredje omfatter bestemmelsen investeringsforeninger, der er selvstændigt skattepligtige efter § 1, stk. 1, nr. 5 a), i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber. Det drejer sig om de såkaldte akkumulerende investeringsforeninger. I forbindelse med dette lovforslag fremsættes der et forslag, der går ud på at inddrage investeringsforeninger, der udsteder omsættelige indskudsbeviser, under beskatning, medmindre investeringsforeningen udlodder realiserende kursgevinster på fordringer, der ikke opfylder mindstekravet til den pålydende rente.

Bestemmelsen omfatter for det fjerde selskaber, som omfattes af lov nr. 178 af 14. maj 1985 om visse kreditinstitutter. Efter de gældende regler er de fleste af disse selskaber ikke skattepligtige. De vil derfor ikke blive omfattet af beskatning efter dette forslag. Selskaberne skal imidlertid efter aftalen om skattereformen inddrages under beskatning fra 1. januar 1987. Fra dette tidspunkt vil selskaberne derfor blive omfattet af dette lovforslag. De selskaber, som er omfattet af loven om visse kreditinstitutter, og som i dag er skattepligtige, vil umiddelbart blive omfattet af dette forslag.

For det femte skal bestemmelsen gælde for selskaber, som i øvrigt udøver næring ved køb og salg af fordringer. Hvorvidt et selskab i øvrigt må anses for at udøve næring ved køb eller salg af fordringer, må bero på, om selskabet har det som sin hele eller delvise levevej at handle med fordringer. Det vil sige, at der er tale om virksomheder, der handler med værdipapirer for egen regning eller ved som mægler at formidle sådanne handler. Det karakteristiske for disse virksomheder er, at der er tale om en vis aktiv indsats i form af f.eks. annoncering eller kundekontakt. Der kan endvidere være tale om, at en kreds af kunder opsøger den skattepligtige på grund af dennes særlige viden om markedet eller andre forhold af betydning for udbud, efterspørgsel eller prisfastsættelse. Denne form for handelsnæring må ikke forveksles med porteføljepleje af en værdipapirbeholdning. Det karakteristiske er her, at værdipapirer købes til og sælges fra en beholdning, der kan være af variabel størrelse, men hvor køb og salg sker gennem kanaler (pengeinstitutter og vekselere), og hvor hensigten primært er at omplacere kapitalen, således at afkastet øges. Ved afgørelsen af, om der foreligger næringsvirksomhed, vil den på grundlag af statsskatteloven udviklede praksis være vejledende.

For det sjette er selskaber, der driver næringsvirksomhed ved finansiering omfattet af bestemmelsen. Ved finansieringsvirksomhed forstås her,

at selskabet som sin hele eller delvise levevej foretager direkte udlån eller opkøber fordringer, der normalt ikke er genstand for almindelig omsætning. Det kan f.eks. være ikke pantsikrede fordringer eller købekontrakter. Det gælder, hvadenten de hertil anvendte midler hidrører fra egenkapital eller fra fremmedkapital. Disse næringstilfælde må afgrænses overfor den mere passive kapitalanbringelse, der ikke anses for finansieringsnæring. Finansieringsvirksomhederne skal medregne gevinster og tab på alle fordringer uanset art.

De selskaber m.v., der omfattes af § 2, skal medregne alle kursbevægelser ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det vil sige som hovedregel også de gevinster og tab, som selskaberne m.v. konstaterer som låntagere, jfr. § 5.

Indførelsen af denne regel, hvorefter selskaberne m.v. skal medregne alle kursbevægelser ved indkomstopgørelsen, er nok for visse af selskaberne en ændring af den hidtil gældende retstilstand. Der er derfor foreslået en særlig ikrafttrædelsesregel i § 10, stk. 7.

Der er ligeledes foreslået en særlig ikrafttrædelsesbestemmelse for visse fordringer, som ikke hidtil har skullet medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for de nævnte selskaber m.v., jfr. således bemærkningerne til § 10, stk. 6.

Til § 3

Efter bestemmelsen skal personer og dødsboer, der er fuldt skattepligtige efter kildeskattelovens § 1 eller begrænset skattepligtige efter kildeskattelovens § 2, stk. 1, litra d, medregne gevinster og tab, hvis de driver virksomhed som bankers eller vekselere. Det samme gælder, hvis de i øvrigt udøver næringsvirksomhed ved køb og salg af fordringer m.v. eller ved finansiering.

De personer og dødsboer, der omfattes af bestemmelsen, har – ligesom skattemyndighederne – som hidtil mulighed for at godtgøre, at konkrete fordringer ikke er omfattet af næringsvirksomheden.

Til § 4

Bestemmelsen omhandler de tilfælde, hvor fordringen er erhvervet som skattepligtigt vederlag. Den skattemæssige behandling af gevinster og tab på sådanne fordringer ændres ikke. Kursgevinster og -tab på disse fordringer skal derfor som hidtil medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.